

Er en national bestemmelse — konkret varemærkelovens § 60, stk. 1 og 2, sammenholdt med lovens § 10a — der kan fortolkes således, at den rene transit af varer, som fremstilles/markedsføres under tilsidesættelse af varemærkeretlige bestemmelser, ikke er strafbar, i strid med artikel 2 i Rådets forordning (EF) nr. 3295/94⁽¹⁾ af 22. december 1994 om foranstaltninger med henblik på at forbyde overgang til fri omsætning, udførsel, genudførsel og henførsel under en suspensionsprocedure af varemærkeforfalskede og piratkopierede varer, således som affattet ved Rådets forordning (EF) nr. 241/1999⁽²⁾ af 25. januar 1999?

⁽¹⁾ EFT L 341, s. 8.

⁽²⁾ EFT L 27, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 28. februar 2002 af Hof van Cassatie van België i sagen Agence Maritime Lalemant mod 1. Malzfabrik Tivoli GmbH, 2. Malteurop G.I.E., 3. Den offentlige myndighed Belgisch Interventie- en Restitutiebureau og Malzfabrik Tivoli GmbH mod den offentlige myndighed Belgisch Interventie- en Restitutiebureau

(Sag C-82/02)

(2002/C 131/06)

Ved dom afsagt den 28. februar 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 12. marts 2002, har Hof van Cassatie van België i sagen Agence Maritime Lalemant mod 1. Malzfabrik Tivoli GmbH, 2. Malteurop G.I.E., 3. Den offentlige myndighed Belgisch Interventie- en Restitutiebureau og Malzfabrik Tivoli GmbH mod den offentlige myndighed Belgisch Interventie- en Restitutiebureau forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Skal artikel 9, stk. 1, første punktum, i forordning (EØF) nr. 2730/79⁽¹⁾ af 29. november 1979 om fælles gennemførelsesbestemmelser for eksportrestitutioner for landbrugsprodukter fortolkes således, at varer, der udføres til tredjelande, og for hvilke udførselstoldformaliteterne er blevet afsluttet, anses for at have forladt Fællesskabets geografiske område, når de faktisk har forladt Fællesskabets område, eller når de anbringes i et toldoplag?

⁽¹⁾ EFT 1979 L 317, s. 1.

Sag anlagt den 13. marts 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland

(Sag C-86/02)

(2002/C 131/07)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 13. marts 2002 anlagt sag mod Forbundsrepublikken Tyskland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Josef Christian Schieferer, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse hos Luis Escobar Guerrero, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret C 254, Kirchberg, Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktatens artikel 226, stk. 1, idet den ved vedtagelsen af § 1, stk. 6, og § 1.44 i SprengÄndG 1997 af 23. juni 1998 har undladt at efterkomme sine forpligtelser i henhold til EF-traktatens artikel 10, stk. 1, og artikel 249, stk. 3, der følger af direktiv 93/15/EØF⁽¹⁾.
2. Forbundsrepublikken Tyskland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Kommissionen anfægter den bestemmelse, hvorefter eksplosivstoffer, udover til udførsel eller transport til en anden medlemsstat, alene kan anvendes eller overlades andre, hvis de er forsynet med et identifikationstegn, der er meddelt af Bundesanstalt für Materialforschung und -Prüfung (BAM). Den omstændighed, at denne handelshindring ikke længere består på grund af BAM's foreløbige foranstaltninger, er ikke tilstrækkelig til at ændre på, at der er tale om en tilsidesættelse af fællesskabsretten.

Overgangsbestemmelsen i den tyske lovs § 1.44 kan medføre betydelige fordrejninger af fællesmarkedet, da eksplosivstoffer, der i henhold til direktivbestemmelserne kan bringes i omsætning i Fællesskabet, ikke er tilladte på det tyske marked, hvorimod eksplosivstoffer, der efter overgangsperioden ikke længere findes på fællesmarkedet, kan tillades i Tyskland.

⁽¹⁾ EFT L 121 af 15.5.1993, s. 20-35.